

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.3/2014/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év május hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés büntette miatt **I.r. vádlottás társa** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. november 07. napján kihirdetett 41(I.)B.1793/2012/41. számú ítéletét **megváltoztatja**.

II.r. vádlott tekintetében az előzetes mentesítésre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **I.r. és II.r. vádlott** tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 11.040 (tizenegyezer-negyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. november 07. napján kihirdetett 41(I.)B.1793/2012/41. számú ítéletével **I.r. vádlottat** 7 rb. a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző (3) bekezdés I. tétel a./ pont ac/ alpont és b/ pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt 1 (egy) év és 4 (négy) hónapi - végrehajtásában 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggesztett - fogházbüntetésre, és 900.000 forint vagyonekobzásra, **II.r. vádlottat** 5 rb. a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző (3) bekezdés I. tétel a./ pont ac/ alpont és b/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt 8 (nyolc) hónapi - végrehajtásában 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggesztett - fogházbüntetésre, és 250.000 forint vagyonekobzásra ítélte. A **II.r. vádlottat** előzetesen mentesítette a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól. A vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Megállapította, hogy a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés 2/3-ad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, azoknak részben kiadását, részben pedig az iratokhoz csatolását rendelte el. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd a törvényes határidőben mindkét vádlott terhére a szabadságvesztés, illetve a felfüggesztés próbaidejének hosszabb tartamban történő meghatározása, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának börtönben történő megállapítása, **II.r. vádlott** tekintetében pedig az előzetes mentesítés mellőzése érdekében, továbbá a bűnügyi költségről történő téves rendelkezés miatt fellebbezést jelentett be. A fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság a vádlottakkal szemben eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki, nem volt figyelemmel a cselekményük konkrét tárgyi súlyára. Álláspontja szerint a bűncselekmények elkövetése óta eltelt rendkívüli időmúlás sem indokolja **II.r.** vádlottal szemben a kétszeres enyhítés kedvezményének, továbbá **I.r.** vádlottal szemben az enyhítő rendelkezés alkalmazását. Véleménye szerint a kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés, figyelemmel annak mértékére, nélkülözi a kellő visszatartó erőt. Nem látta indokoltnak továbbá az enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását. Az előzetes mentesítéssel kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul részesítette a **II.r.** vádlottat e kedvezményben, mivel a cselekmény elkövetésének körülményei nem teszik arra érdemessé. A bűnügyi költséggel kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor úgy rendelkezett, hogy az egész költséget az állam viseli. Indoklása szerint annak csak egy részét képezte a további terheltek védelmével, és anyanyelvük használatával kapcsolatban felmerült költségek. Véleménye szerint figyelemmel kell lenni a szakértői díjak költségeire, és a korábbi bírósági eljárásban terheltként szereplő, jelen eljárásban azonban a tanú pozícióban lévő személyek kihallgatásával összefüggésben felmerült költségekre is. Megjegyezte továbbá **II.r.** vádlott tekintetében a bíróság nem vizsgálta, hogy az első eljárást követően továbbra is megillette-e a költségmentesség. Figyelemmel **II.r.** vádlott személyi körülményeire indokoltnak tartotta személyes költségmentességének megvonását.

I.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében fellebbeztek.

II.r. vádlott és védője három napi gondolkodási időt tartottak fenn nyilatkozatuk bejelentésére, majd a védő törvényes határidőben enyhítés érdekében jelentette be fellebbezését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1181/2013/1. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, míg álláspontja szerint a vádlottak és védőik fellebbezése nem alapos. Az elsőfokú ítéletet felülbírálatra alkalmasnak találta, mivel az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben írt iránymutatásokat betartotta, lefolytatta a szükséges bizonyítási eljárást, és indokolási kötelezettségének is eleget tett, amely során megindokolta, hogy miért tartotta felhasználhatónak a titkos információgyűjtés eredményét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében megállapított ítélete megalapozott, melyből helyesen következett a vádlottak bűnösségére, és törvényesen minősítette cselekményeiket is. Vitatta azonban, hogy a kiszabott büntetések alkalmasak a büntetési célok elérésére, mivel álláspontja szerint a

bűncselekmények tárgyi súlyával, és kiemelt társadalomra veszélyességével az nem áll arányban. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság eltúlzottan enyhe mértékben határozta meg a kiszabott szabadságvesztések tartamát, a próbaidő hosszát, és indokolatlanul jelölt meg enyhébb végrehajtási fokozatot, amelynek feltételei nem állnak fenn. Kifogásolta továbbá a II.r. vádlottal szemben alkalmazott előzetes mentesítést, amely véleménye szerint a korrupciós bűncselekmények miatt elítélt II.r. vádlott tekintetében érdemességének hiányában nem indokolt. Egyetértett továbbá a bűnügyi költség tekintetében az ügyész által kifejtettekkel, mely szerint az elsőfokú ítélet e vonatkozásban megalapozatlan. Az előzőkre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Fővárosi Ítéltábla mindkét vádlott tekintetében változtassa meg, a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét, és a próbaidő tartamát emelje fel, a végrehajtási fokozatot börtönre módosítsa, II.r. vádlottnál az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezést mellőzze, míg az ítéletnek a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezését helyezze hatályon kívül, és e körben az elsőfokú bíróságot utasítsa a Be. 578. §-a szerinti különleges eljárásra.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelenlévő képviselője az ügyészi fellebbezést és az átiratában foglaltakat változatlanul fenntartotta. Ennek során kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, mérlegelési jogkörében állapította meg a tényállást, amely során foglalkozott a titkos információgyűjtés eredményének felhasználhatóságával. Mindenben osztotta az elsőfokú ítélet erre vonatkozó megállapításait. Előadta továbbá, hogy a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmények időszerű elbírálása esetén hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása lett volna indokolt. Csak a büntetőeljárás kirívó elhúzódása tette indokolttá felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását, azonban egyetértett az ügyészi fellebbezésben foglaltakkal, mely szerint az nem tükrözi a cselekmény tárgyi súlyát. Véleménye szerint a hivatali hatalommal visszaélő korrupciós bűncselekmény miatt elítélt terheltek tekintetében a cselekmények tárgyi súlyának a felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásában is tükröződni kell. Indítványozta ezért a szabadságvesztés tartamának felemelését, és börtön fokozat meghatározását. A felfüggesztés próbaidejét viszont már nem kifogásolta. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon indokolásával, hogy a büntetőeljárás megindulása óta a vádlottak törvénytisztelő életmódot folytatnak, mivel ez minden állampolgár természetes kötelessége, ami nem nyújthat alapot a végrehajtási kedvezmény igénybevételére. Ugyanígy indokolatlannak tartotta az előzetes mentesítés alkalmazását II.r. vádlott tekintetében, és fenntartotta a bűnügyi költségre vonatkozó írásbeli indítványát is.

I.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú eljárásban előterjesztett perbeszédében foglaltakat fenntartotta. Továbbra is vitatta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a titkos információgyűjtés eredménye a terheltekkel szemben felhasználható. Véleménye szerint nem lehetett volna további 90 nappal meghosszabbítani az objektumvédelem címén elrendelt titkos információgyűjtést, és kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság e körben nem derítette fel a tényállást. Nem

hallgatta ki e körben az Alkotmányvédelmi Hivatal vezetőjét, és hiányosnak találta a Nemzetbiztonsági Hivatal főigazgatójának a bíróság megkeresése alapján tett írásbeli nyilatkozatát is, amely nem válaszolt arra a kérdésre, hogy nem került-e túllépésre a titkos információgyűjtés 90 napos határideje. Álláspontja szerint a törvénysértően alkalmazott titkos információgyűjtés nélkül nem lehet a vádlottak cselekményét bizonyítani, nincsenek olyan egyéb bizonyítékok, amelyek a vád állításait alátámasztanák. Felhívta továbbá a figyelmet arra, hogy az ORFK és az NBH lehallgatási jegyzőkönyvei között ellentétek vannak, amelynek oka felderítésre nem került. Indítványozta ezért a titkos információgyűjtés eredményének kizárását a bizonyítékok köréből és védence felmentését az ellene emelt vád alól. Az ügyészi fellebbezéssel összefüggésben kifejtette, hogy a 14 év óta tartó büntetőeljárásban nem lehet indokolt a vádlottak büntetésének súlyosítása. Az eljárás miatt védence egészségi állapota megromlott, személyi körülményeit illetően is súlyos hátrányok érték. Mindezek alapján sem a szabadságvesztés tartamának, sem a felfüggesztés próbaidejének felemelését nem tartotta lehetségesnek, illetve a súlyosabb végrehajtási fokozat alkalmazásával sem értett egyet. Védence bűnösségének megállapítása esetén indítványozta előzetes bírósági mentesítését.

II.r. vádlott védője perbeszédében az enyhítés érdekében előterjesztett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint a kiszabott büntetés helyett - figyelemmel a büntetőeljárás kirívóan hosszú elhúzódására - megrovás alkalmazása is elegendő a büntetési célok elérésére. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a speciális prevenció már a rendkívül hosszú eljárási időtartam miatt megvalósult, védencét emiatt már hátrányok érték. Ezért nem értett egyet éppen a szabadságvesztés mértékének felemelésével, illetve a végrehajtási fokozat súlyosabb megállapításával. Felhívta a figyelmet arra, hogy II.r. vádlott bűnsegédként valósította meg a terhére rótt bűncselekményt, beismerő vallomást tett, megbánó magatartást tanúsított, a hatóságokkal végig együttműködő volt. A hosszú időmúlás a végrehajtási fokozat megváltoztatását, annak börtönben történő meghatározását szintén nem indokolja. A hosszú eljárás ideje alatt védence sokáig nem tudott elhelyezkedni, jelenleg pedig olyan munkakört lát el, amely büntetlen előélethez kötött. Előzetes mentesítésének mellőzése esetén megélhetése kerülne veszélybe.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Az ügy előzményeihez tartozik, hogy a Fővárosi Főügyészség még 2001. december 17-én nyújtott be vádiratot I.r. vádlott és 8 társával szemben hivatalos személy által bűnszövetségben, üzletszerűn elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt. Az első eljárásban a Fővárosi Bíróság 2005. április 08-án kelt 1.B.686/2001/66. számú ítéletét a Fővárosi Ítéltábla 2006. március 08-án kelt 5.B.900/2005/17. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A megismételt eljárásban a Fővárosi Bíróság 2007. július 11-én kelt 19.B.636/2006/44. számú ítéletét a Fővárosi Ítéltábla 2012. október 03-án kelt 6.Bf.106/2012/21. számú végzésével hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította, **III.r. vádlottal** szemben - halála miatt - a büntetőeljárást megszüntette.

A Fővárosi Törvényszék 2013. február 14-én jogerőre emelkedett 41(I.)B.1793/2012/12. számú végzésével a vádlottakkal szemben közokirat-hamisítás büntette és hivatali vesztegetés büntette miatt folyamatban lévő eljárást - elévülés miatt - megszüntette. A továbbiakban az eljárás csak **I. és II.r. vádlott** tekintetében maradt folyamatban.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a hatályon kívül helyező végzésben előírtaknak eleget tett, az eljárási szabályokat betartotta.

I.r. vádlott fenntartotta a korábbi vallomását, és kérte annak felolvasását, míg **II.r. vádlott** vallomása azért került felolvasásra, mivel a tárgyaláson élt mentességi jogával. A vádlottak közül **I.r. vádlott** tagadta a terhére rótt vesztegetés elkövetését, **II.r. vádlott** azonban az eljárás során bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett. Az elsőfokú bíróság tanúként kihallgatta a korábban az ügyben vádlottként szereplő és elérhető személyeket, akik részben elismerték a cselekményben történő részvételüket, részben azonban továbbra is tagadták, hogy bűncselekményt valósítottak volna meg. **tanú1** tanú bűncselekmény elkövetését elismerte, és szintén terhelő vallomást tett **tanú2** tanú is.

Az elsőfokú bíróság nem értett egyet **I.r. vádlott** védőjének azon érvelésével, hogy a titkos információgyűjtés eredményén kívül nem állnak rendelkezésre további bizonyítékok. **tanú3** tanú korábbi vallomásait fenntartva szintén terhelő vallomást tett **II.r. vádlott** vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság továbbá felolvasta azokat a releváns tanú vallomásokat, amelyek az ügy eldöntése szempontjából lényegesek voltak.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok között értékelte a titkos információgyűjtés eredményeképpen létrejött hangfelvételeket. Ezzel kapcsolatban ítéletének 18. oldalától 19. oldaláig foglalkozott e bizonyíték felhasználásának törvényi előfeltételeivel. Ennek lényege szerint a titkos információgyűjtés engedélyezésére és elrendelésére még az új Be. hatályba lépése, 2003. július 01-je előtt került sor, ezért különös figyelemmel a Be. 605. § (2) bekezdésére a jelenleg hatályos Be. szabályai nem vehetőek figyelembe, és nem ütközik akadályba a titkos információgyűjtés bizonyítékok közötti felhasználása.

A másodfokú bíróság a következőkkel kívánja pontosítani az elsőfokú bíróság által e körben kifejtetteket.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett azzal, hogy törvényesen került elrendelésre a titkos információgyűjtés eszköze I. és II.r. **vádlott** tekintetében. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy annak célja objektum védelem volt. Az igazságügyi miniszter engedélyezte a titkos információgyűjtést a vádlottak tekintetében, az igazságügy miniszter engedélyei a titkos információgyűjtés alkalmazás elrendeléséről, illetve az alkalmazás meghosszabbításáról az iratok között rendelkezésre állnak. Megállapítható, hogy a titkos információgyűjtésre törvényesen, az Nbtv. alapján került sor.. A másodfokú bíróság egyetértett azzal az első bírói okfejtéssel is, hogy a nemzetbiztonsági törvény nem korlátozza a titkos információgyűjtés meghosszabbítását, az az Nbtv. 58.§ (4) bekezdése szerint 90 napi határidő letelte után további 90 nappal meghosszabbítható. Az Nbtv. 58.§ (5) bekezdése szerint az engedélyezőnek azonban joga van arra, hogy megismerve a titkos információgyűjtés eredményét döntsön, hogy egyetért-e az előterjesztő álláspontjával az eszköz alkalmazásának meghosszabbítását illetően.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban nem mellőzhető a jelenleg hatályos Be. alapján annak vizsgálata sem, hogy a titkos információgyűjtés eredménye a folyamatban lévő eljárásban felhasználható-e. Ennek során a hatályos Be. rendelkezéseiből kell kiindulni, mivel a Be. rendelkezéseit folyamatban lévő ügyekben alkalmazni kell. Az elsőfokú bíróság által felhívott Be. 605. § (2) bekezdése helyes értelmezése arról szól, hogy amennyiben nem az elbíráláskor hatályba lévő büntetőeljárás törvény szabályai szerint történt az eljárási cselekmény lefolytatása, annak érvényességének megítélésekor a korábbi jogszabály figyelembevételével kell eljárni. A titkos információgyűjtés eredményének felhasználása körében történő állásfoglaláskor azonban a hatályos Be. rendelkezései az irányadók.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a hatályos Be. rendelkezései szerint I. és II.r. vádlottal szemben folytatott titkos információgyűjtés eredménye a Be. 206/A § (1) bekezdésében írtak alapján felhasználhatóak. A vádlottakkal szemben ugyanis 5 évnél súlyosabban büntetendő szándékos, üzletszerűen és bűnszövetségben elkövetett bűncselekmény miatt folyik a büntetőeljárás, és az engedélyezést kérő szerv haladéktalanul eleget tett feljelentési kötelezettségének. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen foglalt állást akkor, amikor a titkos információgyűjtés eredményét a bizonyítékok között értékelte.

Az elsőfokú bíróság I.r. vádlott tagadásával szemben II.r. vádlott, illetve a terhelő vallomást tett tanúk vallomásaira figyelemmel, mérlegelési jogkörében a vádlottakkal szemben marasztaló tényállást állapított meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint mérlegelése során logikai hibát nem vétett, indokolási kötelezettségének eleget tett, ezért ítélete mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a másodfokú bíróság elfogadta felülbírálata alapjául.

I.r. vádlott felmentése érdekében előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a titkos információgyűjtés eredményének kizárásával kapcsolatos védői okfejtéssel, és osztotta azt az elsőbírői megállapítást, hogy e bizonyíték nélkül is rendelkezésre állnak a vádlottakra nézve terhelő tényállást megalapozó bizonyítékok. A védelmi fellebbezés így módon lényegében az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét támadja, amely a Be. 351. § (1) és 352. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és helyesen minősítette cselekményeiket is. A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a vádlottak cselekményeinek elbírálásakor az elsőfokú bíróság a Btk. 2. §-ára figyelemmel az elbíráláskor hatályos büntető jogszabályokat alkalmazta.

A másodfokú bíróság egyetértett továbbá a Fővárosi Törvényszék jogi minősítéssel kapcsolatos álláspontjával. Az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzés iránymutatása alapján körültekintően vizsgálta, hogy I.r. vádlott hivatalos személyként járt-e el az állampolgársági ügyekkel összefüggésben. Helytállóan állapította meg, hogy hivatali helyzetét felhasználva járt el, amikor hivatali helyzetét társadalmi rendeltetésével nem összeegyeztető módon gyakorolta. Helyesen állapította meg, hogy a jelenleg hatályos Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja szerint hivatalos személynek minősül, és cselekményét II.r. vádlottal együtt üzletszerűen, továbbá bűnszövetségben valósította meg. Nem tévedett akkor sem, amikor I.r. vádlott cselekményének rendbeliségét a jogellenes kapcsolatok számához igazította. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az előzőekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen mondta ki bűnösnek I.r. **vádlottat** 7 rb. a Btk. 294. § (1) és (3) bekezdés a/, ac/ és b/ pontjába ütköző hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében, II.r. **vádlottat** pedig 5 rb. a Btk. 294. § (1) és (3) bekezdés a/, ac/ és b/ pontjába ütköző bűnsegédként elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében. A II.r. vádlott volt az, aki rendszeres haszonszerzésre való törekvéssel közvetítette az állampolgársági vizsgát letenni szándékozó személyeket I.r. vádlottnak. I., II.r. vádlottak szándékos bűncselekményeiket szervezetten, tehát bűnszövetségben valósították meg.

A másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezéssel részben értett egyet, azonban nem találta alaposnak sem a büntetés enyhítése, sem pedig annak súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezéseket.

Az eljárás során megállapítható, hogy a vádlottakkal szemben kirívóan régen folyik a büntetőeljárás, annak elhúzódása terhükre nem róható. A másodfokú bíróság álláspontja szerint erre figyelemmel nem indokolt a vádlottak büntetésének súlyosítása. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés az eltelt időmúlásra figyelemmel arányosnak tekinthető. Helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság I.r. vádlottal szemben az egyszeres, míg II.r. vádlott tekintetében a kétszeres enyhítés lehetőségét. Ugyanígy nem tartotta indokoltnak a másodfokú bíróság a szabadságvesztés próbaidejének hosszabb időtartamban történő meghatározását sem. A vádlottakkal szemben alkalmazott vagyonelkobzás szintén törvényes.

A másodfokú bíróság ugyanakkor nem értett egyet **II.r. vádlott** előzetes bírósági mentesítésével. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elhúzódo büntetőeljárás sem teszi indokolttá, hogy a súlyos megítélésű korrupciós bűncselekmény miatt elítélt II.r. vádlott e kedvezményben részesüljön. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez nem lenne összeegyeztethető az irányadó bírói gyakorlattal. Az erre irányuló ügyészi fellebbezéssel ezért a másodfokú bíróság egyetértett, és I.r. vádlott tekintetében az előzetes mentesítésre irányuló kérelmet szintén megalapozatlannak találta. Az előzőekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és mellőzte a II.r. vádlott előzetes mentesítésére vonatkozó ítéleti rendelkezést.

Egyetértett ugyanakkor a másodfokú bíróság az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazásával. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak életkora, és egészségi állapota indokolttá teszi az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat, a fogház alkalmazását. A másodfokú bíróság tehát nem változtatta meg e tekintetben az elsőfokú ítéletet, az megfelel e körben a Btk. 35. § (2) bekezdésében írt elveknek, az ügyészi fellebbezés eredményre e vonatkozásban nem vezetett.

Ugyancsak nem értett egyet a bíróság a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatására irányuló ügyészi fellebbezéssel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a megismételt eljárásban a vádlottak nem kötelezhetőek a bűnügyi költség viselésére, figyelemmel a Be. 338. § (2) bekezdésére, mivel ezek a költségek szükségtelenül merültek fel. Az alapeljárás során a szakértői díjak közokirat-hamisítás bizonyításával merültek fel, amely miatt az eljárás megszüntetésre került a vádlottakkal szemben, továbbá azért, mert a jelen eljárással nem érintett vádlottak a magyar nyelvet nem ismereték. Ezért e költségek szintén nem terhelhetők a vádlottakra. A másodfokú bíróság ezért egyetértett azzal az első bírói megállapítással, hogy a felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban II.r. vádlott kirendelt védőjével kapcsolatban merült fel bűnügyi költség, amely tekintetében a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy azt az állam viseli, figyelemmel arra, hogy a megismételt eljárásra szükségtelenül, lényegében a hatóságok mulasztása miatt került sor.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. május 21. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

. Török Zsolt s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.
szavazó bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete I. és II.r. **vádlottak** tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a felfüggesztett szabadságvesztések kivételével végrehajtható.

, 2014. május 21. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke